

Column

Gematigd

SHEILA SITALSING

Het verschijnen van het rapport van de onderzoekscommissie 'Nederland in Irak, deel 2' is iets om nu al reikhalzend naar uit te kijken. De weg erheen zal vermoedelijk geplaveid zijn met verkiezingsfolders waarin politieke partijen oprecht beloven dat zij, indien eenmaal aan de macht, tot op de bodem zullen uitzoeken hoe Nederland in godsnaam in een slepende oorlog vol onverwachte rampzaligheid verzeild kon raken. Nuttelose folders, want die beloften zullen diverse malen verdampen tijdens onnavolgbare ruilspelletjes in kabinetsformaties, aler eindelijk een commissie aan de slag mag.

Maar op een mooie dag zal het er liggen. Ik hoop dat er dan een hoofdstuk gewijd zal zijn aan woorden. Een analyse van de kracht van woorden.

Hoe door Islamitische Staat consequent aan te duiden als 'een kankergezwel' (Barack Obama) en 'onkruid dat gewied moet worden' (Han ten Broeke) de urgentie tot grote hoogten werd opgeklopt en het besluit tot ingrijpen onontkoombaar werd. Ook de Volkskrant deed mee. In een kop, gisteren in deze krant, stond het begrip 'kankergezwel' nog netjes tussen aanhalingstekens, in de tekst waren die verdwenen, verdampt in de hitte van de strijd.

In verband met andere godsdienstwaan-zinnigen, roversbendes, criminelen en moorde-naars die in andere delen van de wereld gruwelijkheden begaan die elke beschrijving tar-ten, worden doorgaans voorzichtigere, neutralere en feitelijker bewoordingen gehanteerd. Dat heeft een reden. Als we Kim Jong-un, het Verzetsleger van de Heer, Boko Haram, Bashar al-Assad, de troepen van Salva Kiir en Riek Machar, Los Zetas en al die andere martelgrage groeperingen die niet in dit stukje passen consequent zouden typeren als 'onkruid' en 'woekerende kankergezwellen' die 'ongekend gewelddadig' zijn, zouden we het nog druk krijgen met onze verantwoordelijkheid tot beschermen.

Er zijn dus woorden nodig om deze vijand te onderscheiden van al die andere wreed-aards. Opdat Mark Rutte met een gerust hart kan zeggen dat in dit specifieke geval 'een plicht op ons rust' om F-16's erop af te sturen.

Er zijn ook woorden nodig om viezige bondgenoten te transformeren tot natuurlijke vrienden, keurige types met wie je best gezien kunt worden, zij aan zij 'in het hoogste geweldsspectrum'. Zo viel gisteren in de Volkskrant te lezen dat Saoedi-Arabië prominent lid is van het groepje 'gematigde Arabische landen' dat gaat meevechten tegen Islamitische

Staat, pardon, tegen het 'kankergezwel'.

Nu ben ik nooit in Saoedi-Arabië geweest, dus dat ze er met enthousiasme onthoofden, handen afhakken, vrouwen basale rechten ontzeggen en andere dingen doen die onze F16-piloten in Irak juist gaan bestrijden, heb ik slechts van horen zeggen. Zo zet The Economist deze week onder het kopje 'De andere onthoofders' een en ander nog eens behulpzaam op een rijtje: 22 onthoofdingen tot dusver in de maand augustus, waaronder eentje wegens 'tovenarij'.

En zo begon Amnesty International eerder deze maand een schrijfactie voor de Saoedische blogger Raif Badawi, die wegens vreedzaam bloggen over zaken die de regering niet aanstaan, veroordeeld is tot tien jaar cel en duizend zweepslagen. Die zweepslagen worden verspreid gegeven: 50 per week, want de Saoedi's zijn geen beesten, nee het zijn gematigde types, echte bondgenoten.

Ik denk dat het een dik rapport wordt.